

Støtte for Stemmeretssagen. Jeg har givet mit Liv og alt, hvad jeg er, for Sagen, og jeg ønsker, at det skal være mit Livs sidste Handling at give den alt, til sidste Cent. Sig til Anna Shaw, at hun skal sørge for, at dette sker."

Miss Shaw fortæller:

I Søndags, omtrent to Timer, før Susan Anthony mistede Bevidstheden, talte jeg med hende, og hun sagde: „Det er tungt at mindes, at jeg i mere end 60 Aar har kæmpet en haard Kamp for en Smule Frihed og nu dør uden at se Sejren."

Susan Brownell Anthony var en Banebryder i Kvindestemmeretssagen, og hun arbejdede med utrættelig Energi for, hvad hun ansaa for at være af den største Betydning for Kvinderne. Baaede i sit Hjemland og i Udlandet havde hun utallige Venner, ikke blot blandt dem, der sympatiserede med hendes Synsmaader, men ogsaa blandt dem, der var hendes afgjorte Modstandere. Hendes høje Alder umuliggjorde hende anstrengende Arbejde i de sidste Aar; men hun var Ærespræsident for National Woman Suffrage Association (stiftet af hende og Elis. Cady Stanton 1869). Dette Blads Læsere vil mindes, at hun deltog baaede i Mødet i Berlin 1904 og i Mødet i Oregon, Portland Juli 1905.

Miss Anthony var middelhøj. Som Billede foran viser, havde hun i sine yngre Aar et overordentligt fint og tiltalende Ydre. Hun klædte sig kønt og raadete dem, der offentligt arbejdede for Kvindesagen, til at være omhyggelig med deres Klædedragt. I sin Tid havde hun prøvet paa at bære den praktiske men uskønne Bloomerdragt — kort Skørt og lange tyrkiske Benklæder, bundne om Anklerne —, men hun opgav det, da den vakte saa megen Uvilje.

Susan B. Anthony er født i South Adams. Mass. 15. Februar 1820. Hendes Fader, Kvækeren Daniel Anthony, var Bomuldsfabrikant. Hun undervistes først hjemme og sendtes senere til „Vennernes“ Kostskole i Filadelfia, hvor hun fra sit 15de Aar nu og da hjalp med ved Undervisningen. 17 Aar gammel blev hun Lærerinde i en Familie og næste Sommer ansat ved en Distriktskole. Lønnen var 1 Dollar 50 Cents om Ugen, Kost og Logis fik hun „paa Omgang“ hos Familierne.

Hun underviste til 1852, men opgav det saa, da hun havde mistet Lysten til dette Arbejde.

Kvækerne har altid været Negrenes Venner og Susan Anthony stillede sig tidligt mellem dem, der kæmpede for Slaveriets Ophævelse. Ogsaa Afholdssagen arbejdede hun for.

Det er næsten umuligt nu til Dags at forestille sig, hvilke Fordomme hun havde at bekæmpe. 1851 var hun til Stede ved et Afholdsmøde i Albany, Aaret forud var der nægtet hende Adgang, „man plejede ikke at tillade Kvinder at være med“. Næste Aar stiftedes Staten New Yorks Kvinde-Afholdsforening. Ved Susan Anthonys og E. Stantons Bestræbelser aabnedes Møder, der før kun havde været for Mænd — f. Ex. pædagogiske — og Kvinder fik Tale- og Stemmeret ved disse.

„Enhver Rettighed — Adgang til Kollegier, Lov til at tage Fageksamener, til at arbejde i en ny Industrigren eller til at foreslaa Reformer — alt maatte tilkæmpes Tomme for Tomme“, siger E. Stanton. Fra Halvtredserne viede Susan Anthony alle sine Kræfter til Kvindesagen. Dels alene, dels med E. Stanton gennemrejste hun de forenede Stater for at tale og skaffe Underskrifter paa de Henvendelser og Petitioner, hvormed hun „bombarderede“ den lovgivende Magt. Hun tilbragte sine Dage og Nætter i Deligencer, paa aabne Vogne, i Slæder; hun gik paa sin Fod fra Dør til Dør i Byerne, for at faa Kvinderne til at skrive under, og skønt hun „var et overordentlig hensynsfuldt Menneske, mild af Væsen, rede til paa den beskedneste og liberaleste Maade at yde al den Hjælp, hun kunde, mødte hun en Uvilje og Spot, som kom af. at Slaveri, Drikkeri og Uretfærdighed mod Kvinder hørte til de Samfundsforhold og den Skik og Brug, der opretholdtes af den Tids Overklasse, og en stor Mængde af den dannede Klasses Mænd og Kvinder følte sig krænket ved ethvert Angreb herpaa. At nu oven i Købet en Kvinde offentligt talte imod dette, stødte i allerhøjeste Grad den offentlige Mening og havde til Følge blandt andet, at en hujende, syngende, brølende og hurraraabende Folkemængde mødte op, naar hun talte, for at gøre hende det umuligt at komme til Orde. Hun havde den Lykke helt at have sin Slægt med sig i sine Anskuelser. Det hjalp hende yderligere til at bære al offentlig